

UZASADNIENIE

Sąd ustali następujący stan faktyczny:

Oskarżony T. L. w dniu 25 lipca 2015 r. w K., woj. (...), nie stosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Chrzanowie, sygn. akt II K 1087/12 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, kierując samochodem osobowym m-ki F. nr (...) po drodze publicznej

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego T. L. k.10,13,50v.; wyrok Sądu Rejonowego w Chrzanowie z dnia 06.09.2013 r. sygn. akt II K 1087/12 k.18-19; zeznania świadka Ł. B. k.46v.-47)

Oskarżony był wielokrotnie karany.

(dowód: dane o karalności k.16-17)

Oskarżony T. L. przesłuchiwany zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i na rozprawie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że tego dnia musiał z kolegami udać się na kolejne miejsce pracy w K.. Koledzy za dużo dzień wcześniej spożyli alkoholu, dlatego oskarżony mimo, że wiedział o obowiązującym go zakazie postanowił pojechać. W drodze do K. został skontrolowany. Złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze, który został jednak przez niego na posiedzeniu cofnięty.

Na rozprawie dodał, że wie, że nie może prowadzić pojazdów mechanicznych do 2018 r. Na poprzedniej sprawie powiedział, że nie chce iść do więzienia, bo straci wszystko to, na co pracował przez tyle lat. Przeprowadził rozmowę z szefem na temat tego całego zdarzenia, o którym go poinformował. Szef powiedział, że nie życzy sobie, aby w jego firmie pracowała osoba, która była w więzieniu. Oskarżony co prawda już był w więzieniu, ale się do tego nie przyznał, gdyby przyznawał się do tego podczas każdej próby zatrudnienia to nie miałby pracy.

Ocena i analiza zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, dokonywana przy uwzględnieniu zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, doprowadziła Sąd do przekonania o wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, co sprawiło, iż Sąd uznał, że w pełni zasługują one na uwzględnienie, jako spontaniczne, logiczne, a w szczególności prawdziwe. W związku z tym czyniąc przedstawione powyżej ustalenia faktyczne Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego, jak również potwierdzających je, zeznaniach wyżej wskazanych świadków, a także na zgromadzonych w sprawie, a wcześniej przywołanych innych dokumentach, którym również w całości przyznał walor wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Przypisując winę oskarżonemu Sąd miał na uwadze, że jest on człowiekiem dorosłym, znającym podstawowe normy moralne i społeczne. Jego poczytalność nie budzi żadnych wątpliwości. Sąd nie dopatrywał się żadnej innej okoliczności wyłączającej winę oskarżonego.

Przyjmując kwalifikację prawną z art. 244 k.k. Sąd miał na uwadze, że ustalenia faktyczne jednoznacznie dowodzą, iż oskarżony nie respektował orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Chrzanowie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Występek z art. 244 k.k. ma charakter umyślny, a zatem podmiotową przesłanką odpowiedzialności jest świadomość sprawcy, iż narusza ciężący na nim z mocy orzeczenia sądu zakaz. Oskarżony dopuszczając się zarzucanego mu czynu niewątpliwie działał z zamiarem bezpośrednim naruszenia tegoż zakazu, bowiem uświadamiał on sobie jego istnienie. Koniec zakazu miał mieć miejsce dopiero w 2017 roku.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu sprawcy, Sąd zważył, iż jest to stopień znaczny. Oskarżony miał możliwość postępowania zgodnego z prawem, ale z własnej woli postąpił w sposób sprzeczny z obowiązującymi przepisami prawa. Kierując samochodem pomimo orzeczonego uprzednio wyrokiem sądowym zakazu prowadzenia

pojazdów mechanicznych, oskarżony naruszył dobro chronione w postaci wymiaru sprawiedliwości, które to dobro stanowi jedno z podstawowych dla funkcjonowania porządku prawnego i społecznego poczucia sprawiedliwości. Z tych względów każde naruszenia tego typu praw przez czyny przestępcze może być uznane jako społecznie szkodliwe w stopniu znacznym. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił fakt, iż oskarżony przyznał się do winy oraz wyraził skruchę.

Przyjmując kwalifikację z art. 244 k.k. Sąd na mocy tegoż przepisu skazał oskarżonego na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu orzeczona kara pozbawienia wolności jest wystarczająca dla osiągnięcia celów prewencji indywidualnej i ogólnej, bowiem uświadomi oskarżonemu oczywistą naganność jego zachowania i w ten sposób zapobiegnie popełnianiu przez niego podobnych przestępstw w przyszłości.

Wymierzając oskarżonemu powyższą karę Sąd wziął pod uwagę, zgodnie z art. 53 k.k. szereg okoliczności mających wpływ na jej wymiar, a zwłaszcza charakter naruszonego dobra poprzez nie respektowanie orzeczeń sądowych, Sąd uwzględnił także osobowość oskarżonego i jego postawę po popełnieniu przestępstwa, zwłaszcza fakt, iż do popełnienia przestępstwa się przyznał i wyraził skruchę. Sąd nie znalazł przy tym podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Prognoza kryminologiczna co do oskarżonego jest zła. Jest on osobą zdemoralizowaną, o czym świadczy wielokrotna karalność za łamanie dość szerokiego wachlarza norm prawnych. Jedynie izolacja oskarżonego daje szansę na ukierunkowanie jego zachowań w pożądaną stronę. Co więcej obecne brzmienie przepisu art. 69 § 1 k.k. umożliwia warunkowe zawieszenie wykonania kary od tego, czy sprawca w czasie popełnienia czynu nie był skazany na karę pozbawienia wolności.

Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych. Jest on osobą dorosłą, osiągającą dochód ze stosunku pracy.

Sędzia: